

Arrest

nr. 291 149 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2022 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 januari 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2022 werd ingediend en op datum van 25.10.2022 werd geactualiseerd door :

*A., A. (R.R.: ...)
nationaliteit: Azerbeidzjan
geboren te Milvskoy op (...)1998
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij de Azerbeidjaanse nationaliteit heeft maar dat zij niet beschikt over identiteitsdocumenten en dat zij reeds verschillende malen tevergeefs de bevoegde instanties aangeschreven heeft.

Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor:

een bewijs van een aangetekende zending naar de Russische ambassade op 09.12.2017 om een geboorteakte op te vragen,

een schrijven dd. 07.02.2022 van de ambassade dat haar persoonlijke aanwezigheid vereist is en dat zij een afspraak dient te maken,

een schrijven dd. 23.03.2022 van betrokkene gericht aan de ambassade met als melding dat zij niet over meer informatie beschikt en tenslotte de reactie dd. 23.03.2022 van de Russische ambassade daarop met de te volgen procedure.

We stellen dus allereerst vast dat hoewel betrokkene zelf aanhaalt dat zij over de Azerbeidjaanse nationaliteit beschikt, zij zich enkel gericht heeft tot de Russische ambassade. Betrokkene dient zich te richten tot de Azerbeidjaanse ambassade en niet tot de Russische aangezien zij zelf aanhaalt over de Azerbeidjaanse nationaliteit te beschikken. Betrokkene merkt bovendien zelf op dat zij vroeger beschikte over een Azerbeidjaans paspoort maar dat zij dit moesten afgeven in Rusland. Verder merken we op dat betrokkene zich beperkt heeft tot het schrijven van drie brieven maar dat zij het advies dat door de Russische ambassade gegeven werd niet heeft opgevolgd. Zo toont zij niet aan dat zij effectief een afspraak heeft gemaakt, zoals haar aangeraden werd op 23.03.2022 en evenmin toont zij aan dat zij de correcte aanvraagprocedure, zoals haar- uitgelegd in het schrijven van 23.03.2022, heeft opgestart. Betrokkene toont dus niet op geldige wijze aan dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Volledigheidshalve verwijzen we naar de opmerkingen die het Commissariaat-Generaal maakte in zijn beslissing dd 18 07.2012 inzake de asielprocedure: “Dit doet het vermoeden ontstaan dat u bewust bepaalde informatie, zoals de paspoorten waarover u beschikt, uw bezit van een ander staatsburgerschap, als uw laatste verblijfplaatsen ten aanzien van de Belgische overheden wil achterhouden. Door uw houding laat u het de asieldiensten bijgevolg niet toe een correct beeld te krijgen van uw staatsburgerschap noch over uw eventuele nood aan bescherming.” (CGVS, dd. 18.07.2012, p.4). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in haar rest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dan ook niet vervuld.”

Op 7 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 januari 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: A., A.
geboortedatum: (...)1998
geboorteplaats: Milvskoy
nationaliteit: Azerbeidzjan*

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Verweerster stelt dat verzoekster zich tot de Azerbeidjaanse ambassade diende te richten. Verzoekster heeft echter de nauwste banden met de Russische ambassade, vermits zij nooit in Azerbeidzjan geweest is. Zij heeft de Azerbeidzjaanse nationaliteit, maar daarvan is nooit aangifte gedaan bij de Azerbeidzjaanse overheden, gelet op de interne relokalisatie die is doorgevoerd door het voormalige Sovjetregime.

Dienvolgens heeft verzoekster geen Azerbeidzjaans nationaal paspoort dat zij kan voorleggen. Zij heeft echter geprobeerd haar Russische geboorteakte op te vragen, maar ook dit bleek niet mogelijk.

2. Art. 9bis, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op ; - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. ”

Onder “de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven” aan te tonen wordt verstaan: aan te tonen dat er geen enkele instantie meer bestaat die deze identiteitsdocumenten afgeeft of dat de afgifte ervan schriftelijk en aangetekend (eventueel meermaals) is aangevraagd, en dat er op deze vraag geen enkel antwoord werd verkregen.

Verzoekster ondernam beide stappen. Zij bevindt zich in de onmogelijkheid bedoeld in art. 9bis, § 1 Vreemdelingenwet.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens geschorst vermits er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

2.2 Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat een machtiging tot verblijf in België kan worden aangevraagd indien de aanvrager buitengewone omstandigheden aantoont en hij over een identiteitsdocument beschikt. De vereiste dat een identiteitsdocument moet worden voorgelegd geldt evenwel niet indien de aanvrager op geldige wijze aantoont dat hij in de onmogelijkheid is om dit document in België te verwerven.

In casu heeft verweerder de door verzoeksters ingediende aanvraag tot een verblijf in het Rijk te machtigen als onontvankelijk afgewezen omdat bij deze aanvraag geen identiteitsdocument werd gevoegd en evenmin op geldige wijze werd aangetoond dat het onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Het is niet betwist dat verzoekster geen identiteitsstuk heeft gevoegd bij haar aanvraag om haar tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Zij houdt in wezen voor dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij dit identiteitsdocument niet in België kan verwerven.

Verzoekster stelt dat zij geen Azerbeidzjaans nationaal paspoort kan voorleggen en dat zij heeft geprobeerd om haar Russische geboorteakte op te vragen doch dit onmogelijk bleek.

Verzoekster toont hiermee echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat om op ontvankelijke wijze een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd te kunnen indienen een identiteitsdocument moet worden voorgelegd of het bewijs moet worden geleverd dat een dergelijk document in België niet kan worden verkregen. Uit het feit dat een vreemdeling bij zijn binnenkomst in het Rijk niet over een identiteitsdocument beschikt kan ook niet zonder meer worden afgeleid dat hij dit document tijdens zijn verblijf in België niet alsnog kan verkrijgen.

Door te beweren dat zij zich om een identiteitsdocument of geboorteakte te verkrijgen dient te richten tot de Russische ambassade en dat zij meermaals de documenten heeft aangevraagd maar geen enkel antwoord heeft verkregen weerlegt zij niet het motief dat zij zich tot de Azerbeidzjaanse ambassade diende te richten, nu zij zelf verklaarde over de Azerbeidzjaanse nationaliteit te beschikken en ook over een Azerbeidzjaans paspoort beschikte die zij moest afgeven in Rusland. Evenmin weerlegt verzoekster met haar uiteenzetting het schrijven van de Russische ambassade van 23 maart 2023 waarin haar werd gevraagd om een afspraak te maken en haar wordt aangeraden om de correcte aanvraagprocedure op te starten. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen dat zij niet vrijgesteld is van het voorleggen van een kopie van haar identiteitsdocument.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat zij geen antwoord heeft verkregen op haar schriftelijke en aangetekende vragen om haar een identiteitsdocument af te geven, kan zij niet worden gevolgd. Er blijkt immers dat haar betoog geen grond heeft aangezien zij bij haar verblijfsaanvraag een brief van 23 maart 2023 van de Russische ambassade heeft gevoegd waarin wordt geantwoord op haar schrijven en haar wordt gevraagd een afspraak te maken alsook de correcte aanvraagprocedure te volgen. Verzoekster laat na aan te tonen dat zij een afspraak heeft gemaakt en de correcte aanvraagprocedure is opgestart.

Bovendien merkt de Raad op dat waar verzoekster zelf stelt de Azerbeidzjaanse nationaliteit te hebben, haar betoog dat de Russische autoriteiten niet antwoorden op haar vraag inzake het afleveren van een identiteitsdocument geen belang heeft.

Het standpunt van verweerder dat verzoekster zich, gelet op haar Azerbeidzjaanse nationaliteit, ten onrechte enkel tot de Russische ambassade heeft gericht en dat zij daarnaast heeft nagelaten een afspraak te maken op de Russische ambassade en de correcte aanvraagprocedure te volgen, zoals haar werd gevraagd door de Russische ambassade is correct en in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg is het, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat zij niet op geldige wijze heeft aangetoond zich in de onmogelijkheid te bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De schending van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoekster heeft in haar vraag tot verblijfsmachtiging op meer dan enkel de administratieve onmogelijkheid beroepen. Zij maakte tevens gewag van haar kennis van twee (!) landstalen, van vergevorderde hogere studies en de hieraan gekoppelde werkbereidheid en de diverse steunverklaringen in het dossier.

Verweester heeft de aanvraag verworpen op formele gronden, namelijk omwille van het ontbreken van een identiteitsdocument en het ontbreken van bewijs van onmogelijkheid om dit identiteitsbewijs te verwerven in België. Verweester verklaarde de aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verweester heeft de aanvraag onderzocht binnen de strikt formele grenzen van artikel 9bis Vreemdelingenwet, en op geen enkel moment rekening gehouden met de overige elementen in het dossier.

De nodige bewijsstukken werden nochtans toegevoegd en bevinden zich in het administratief dossier van verweester. Door te weigeren om de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster ten gronde te onderzoeken op basis van het argument dat verzoekster niet over een identiteitsdocument beschikt, of de onmogelijkheid van het verkrijgen van dit document in België niet voldoende kan aantonen, vergeet verweester rekening gehouden met het aangevoerde elementen in het dossier.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens geschorst vermits er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekster.”

2.4 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verweerder dient, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, geen onderzoek te doen naar het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, indien hij reeds heeft vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat niet het vereiste identiteitsdocument bij deze aanvraag werd gevoegd en er evenmin op geldige wijze werd aangetoond dat dit document niet in België kan worden verkregen.

Indien een aanvraag onontvankelijk is omdat aan een bepaalde vereiste niet is voldaan dan moet geen verder onderzoek naar een andere ontvankelijkheidsvereiste worden doorgevoerd.

De beschouwingen van verzoekster inzake haar kennis van de twee landstalen, vergevorderde hogere studies, haar werkbereidheid en de diverse steunverklaringen – gegevens die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag – zijn niet ter zake, aangezien verweerder heeft geoordeeld dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Verzoeksters stelling dat geen rekening werd gehouden met de overige aangevoerde elementen, leidt evenmin tot het besluit dat in voorliggende zaak verkeerdelijk werd geoordeeld dat niet werd voldaan aan de vereiste om een

identiteitsdocument voor te leggen of om de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven op geldige wijze werd aangetoond. Met de loutere verwijzing naar de in de aanvraag aangevoerde informatie, slaagt verzoekster er niet in de voormelde vaststelling te weerleggen.

De eerste bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN